

En svensk tiger då drevet går

Relaterat

Krönika.

Det fanns en tid då det var mode att försöka hålla sig i mitten och på det sättet undvika att synas. Det var bättre att komma på plats femtio bland hundra startande, än att vara bland de tio främsta. Det handlade om den manliga värnpliktens tid.

Det var också under en tid, som låg nära det andra världskriget. Det var bäst att vara tyst om en "tiger". På den tiden fanns det inga drev; möjligen på storbondens jaktmarker. Skällande och jagande hundar kunde höras i djupa skogar. Allt var för övrigt tyst, då vi växte upp med våra nationella stoltheter i "plåtvärlden" såsom en Saab eller en Volvo.

Under 1950-talet stod en svart, ny och glänsande Volvo på gårdsplanen. Helst en PV med delad ruta – trygghetssymbolen i den svenska välfärden. På den tiden intervjuades politiker med vördnad och ni-ande tilltal. Stad och land kunde förenas i storpolitiken, då det inte vara särskilt långt mellan ett bondeförbund och en växande socialdemokrati. T o m Herbert Tingsten kunde i sin breda socialdemokratiska historiebrevning se det positiva i denna helhetssyn.

Några "drev" var svåra att upptäcka. Kanske fanns det en viss vindfläkt då ATP infördes med Ture Königsons okonventionella röstning. Eller då vänstermannen Hilding Hagberg envist höll fast vid sin Moskva-trogna politik. Då kunde en viss uppståndelse infinna sig.

Spionnamnet "Örnen" d v s överste Stig Wennerströms källaraktiviteter kunde erbjuda sensationella uppgifter under ett tidigt 1960-tal.

Men nu är tiden en annan och varje ung arbetssökande människa tvingas formulera ett personligt CV – till uppmärksamhet och individuell prövning. Nu, 50 år senare, är vi benägna att framhålla jaget som en nödvändig fokusering; d v s aktivitet för att synas.

På medicområdet har det journalistiska drevet blivit den individuella människans gissel – inte minst i den rojalistiska världen. Men även Melodifestivalens inhyrda "stjärnor" vill vara i centrum.

Det gäller att hitta en "Julia" med personlig framtoning och med en sång och ett personligt rörelsemönster, som utskiljer henne från de andra. Det gäller att vara unik, att kunna ta för sig, att synas.

En drevets man som journalisten Anders Pihlblad vet! Han var tidigare en av dem som drev upp spår och fullföljde ett skrivande i antydningarnas och intuitionens skepnad d v s spånande in en sensationell verklighet. Nu när han själv skrivit om konsekvenserna och sett bilder och text som han själv åstadkommit är han återfull, ja in till gränsen ödmjuk.

Restaurangbesöket med dåvarande statssekreteraren Ulrica Schenström ser han nu som en privat händelse och hänvisar till det personligt privata. Pihlblad vägrar besvara frågorna. Han upprepar sig som en gång finansminister Ringholm - som ett mantra då en känd revisor fanns i konfliktens centrum.

Det negativa drevet samlar sig i smala trappuppgångar och låter en pressad justitieminister och senare utrikesminister, av typ Laila Freivalds, att likt en tiger bita ifrån sig i dörröppningen.

En gång i tiden satt utslagna människor "i järn" framför heliga kyrkor, för att mobbas i allmänhetens intresse. I denna moderna tid kan de stora objektiven fånga kända kroppar och händelser, för att få dem utställa vid kvällspressens fetstilla dörröppning.

Kanske är det nyttigt att få smaka på riset även för den invigde Pihlblad. Men hur är det för dem som inte kan språket, eller ens tala för sin egen sak? Hur är det att befinna sig i "djungels moderna vrår" och i de sammanhang där ordet förlorat sin tyngd och medmänsklig sprängkraft?

Den eritreansk-svenske journalisten Dawit Isaak hamnade en gång i Lerum. I denna dag sitter han fortfarande i sin minimala cell i det förtryckta hemlandet.

Finns det några ”drev” som kan göra honom fri? Eller befinner han sig i en förlamande medieskugga? Det är dags för Carl Bildt att hämta den rätta cellnyckeln och låsa upp! Eller varför inte ”dreva på”?

Hans-Evert Renérius

Publicerad 00:00

Textstorlek [1](#) [2](#) [3](#)

[Tipsa](#)